

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΑ ΡΡΩ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΑΡΧΟΥΝ γυναίκες τόσο καλές και τόσο ευγενικές που δεν τολμώ κανείς να τό πιστέψω. Είνε ξεχωριστά πλάσματα, ανώτερα από μάς όλους τους τραγικούς ήρωα του αστυνομικού δελτίου, και δεν σκέφτονται τίποτε άλλο παρά πώς να σκορπίσουν γύρω τους τη χαρά και την ευτυχία.

Μιά τέτοια εξαιρετική γυναίκα ήταν και η Άλίκη Ντυβέρ. Ποτέ δεν την είχε ακούσει κανείς να μιλά για την ωμορφιά της. Ποτέ δεν υπερηφανεύθηκε για την ευγένειά της καταγωγής της και ποτέ δεν έκανε ανήθικη επίδειξη της γοητείας της. Ντυνόταν πάντα μ' ένα απλό φορεματάκι, σαν τις φτωχές εργάτριες της οδού ντε-λά-φον.

Παί και ποτέ δεν χρησιμοποίησε το αυτοκίνητό της. Κυκλοφορούσε μέσα στον κόσμο χωρίς να την προσέχουν κι' έτρεχε να περιποιηθώ τους αγαπημένους της άρρώστους.

Η Άλίκη Ντυβέρ είχε άφροισθη στους φτωχούς των λαϊκών νοσοκομείων. Ήταν η Παναγία τους. Κι' αλήθεια, αυτή η γυναίκα είχε μία απέραντη γλυκύτητα στο βλέμμα της και τα λεπτά και ύπεροχα χέρια της έδεναν τόσο αλαφριά τους επίδεξιμους πάνω στις πληγές, ώστε όλοι την παρακαλούσαν να τους περιποιηθεί. Η Άλίκη Ντυβέρ ωστόσο είχε μία αδυναμία: Ήθελε να παρεισθίσει στις τελευταίες στιγμές των άρρώστων, ν' ακούει τις εξομολογήσεις τους και να τους δίνει το φιλί της συγγνώμης. Κολλούσε τα χείλη της στο μέτωπό τους και το ένοιωσε να πυκνώνεται σιγά-σιγά και να γίνεται σαν μάρμαρο. Τότε γονάτιζε στην άκρη του κρεβάτιού τους και άρχιζε να προσεύχεται:

— Κύριε, Κύριε, συγχώρεσε τον άμαρτωλό...

Κανείς εν τούτοις δεν ήξερε τίποτε για την ζωή της. Ούτε οι γιατροί, ούτε οι νοσοκόμοι. Όλοι τους βέβαια είχαν μάθει ότι ήταν πλούσια, μά δεν ήσαν άποπεινούτσουσα για ποιο λόγο ή άμορφη κ. Ντυβέρ ζούσε διαρκώς μέσα στην εφιαλτική άτμόσφαιρα του νοσοκομείου. Και μ' όλη την καλωσύνη της ωστόσο θρискόντουσαν άνθρωποι να την κακολογήσουν:

— Είνε μία ύστερική γυναίκα, έλεγαν, που ευχαριστιέται ν' ακούει τους άλλους να υποφέρουν. Δεν την βλέπετε με πόση άφροσύνη τους περιποιείται; Και πράγματι, η Άλίκη Ντυβέρ ευχαριστιόταν να περιποιείται τους άρρώστους. Έβριχε μάλιστα εξαιρετικό ενδιαφέρον για τη ζωή τους κι' ακούει προσεχτικά τις ιστορίες τους. Θα έλεγε κανείς ότι κάτι ζητούσε να βρή μέσα σ' αυτό το πλήθος των δυστυχισμένων που πεθάναν ολομόναχοι πάνω στα φτωχά κρεβάτια του νοσοκομείου.

Κανείς δεν ήξερε ωστόσο την τραγική της ιστορία. Κανείς δεν φανταζόταν πόσο μελαγχολική ήταν η καρδιά της. Την έβλεπαν μέσα στα πλούτη της και τη ζηλεύαν, χωρίς να υποθέτουν την τραγωδία της.

Κ' είχε, αλήθεια, μία πολύ περίεργη ιστορία αυτή η κ. Ντυβέρ. Η ιστορία αυτή έβρινε γνωστή μία νύχτα που στο λαϊκό νοσοκομείο πέθανε από φυματίωση ένας νέος. Η Άλίκη Ντυβέρ με μία παράδοξη ήρεμη παρακολούθηση την επίθανάτι άγωνία του κ' ύστερα χλωμή, άμυλητή έφυγε από το άσυλο των φτωχών για να μη γυρίσει ποτέ πια στους άγυμνημένους της άρρώστων. Πριν να φύγει όμως έγραψε στον διευθυντή του την ακόλουθη έπιστολή, η οποία άποκαλύπτει το τραγικό μυστικό της:

«Γιατρέ μου, ξέρω πολύ καλά ότι ή... δραπετεύσεις μου από το νοσοκομείο θα σας κάνει να σχηματίσετε τη χειρότερη ιδέα για το άτομό μου. Ίσως να νομίζετε ότι θαρρήκα να περιποιούμαι τους φτωχούς κι' ότι ξαναγυρίζω στην πλούσια και χωρίς ένδιαφέρον ζωή της κοσμικής κυρίας άφου μου πέρωσε η ετρέλλας της αγαθοεργίας. Κι' έχετε δικηο να τά φαντάζεσθε όλ' αυτά γιατί κανείς άνθρωπος ως τώρα δεν ήξερε το μυστικό μου. Σήμερα όμως μπορώ να σας το άποκαλύψω γιατί το πρόσωπο που θα μπορούσε να με κατηγορήσει δεν υπάρχει πια. Το είδα να πεθαίνει μπρός στα μάτια μου και το περιποιήθηκα σαν μπετέρ στις τελευταίες στιγμές του. Κι' όμως αυτό το πρόσωπο

τό μισούσα κ' είχα όρκισθη να το έκδικηθώ. Γιατί μου είχε σκοτώσει την ευτυχία μου και μου είχε καταστρέψει τη ζωή μου. Ίσως να χάσω την έκτίμησή σας, όταν διαβάσετε αυτό το γράμμα μου. Δεν μπορώ εν τούτοις να κάνω διαφορετικά γιατί αθάνατομα την άναγκη να πώ σε κάποιον το έγκλημά μου.

Θυμάσθε; Έίχα έρθει στο νοσοκομείο σας δώ και τέσσερα χρόνια. Ήμουν, καθώς το θεθαίώσατε κι' έσεις, μία καλή και ύποδειγματική νοσοκόμος και ποτέ κανείς δεν παραπονήθηκε εναντίον μου. Μά όλη αυτή η καλωσύνη μου, σας όρκίζομαι, δεν ήταν αυθόρμητη. Έίχα τον σκοπό μου να φαινώμαι καλή. Ήβελαν να κερδίσω την έμπιστοσύνη σας και να μπορώ να ίκανοποιώ τον πόθο της έκδικησέας μου. Έσεις δεν μπορείτε να καταλάβετε την κρυφή χαρά που έννοιωθα κάθε φορά που έξαγρυπνούσα πάνω από το κρεβάτι ενός έτοιμοθανάτου. Ήταν η μοναδική ευχαριστήσιος μου. Μία από τις λίγες, τις κρυφές ευχαριστήσιος που ύπάρχουν στη ζωή. Παρακολουθούσα τις άσυνάρτητες όμιλίες του έτοιμοθανάτου, μάθαινα τα μυστικά του, τον έβλεπα ν' άγωνίζεται να γλυτώσει από το θάνατο και τέλος να μείν άκίνητος με τά μάτια σταλωμένα στο κενό.

Θυμάστε; Έίχα την αδυναμία αυτές τις στιγμές να μένω μόνη με τον έτοιμοθανάτο. Όλοι σας νομίζετε ότι ήθελα να τον περιποιηθώ. Κι' όμως ποτέ δεν είχατε προσέξει ότι όσοι άνθρωποι πεθάναν στα χέρια μου είχαν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους την πιο τρομαχτική έκφραση της φρίκης. Αν είχατε δει αυτή τη λεπτομέρεια θα καταλαθαίνατε ίσως την αδυναμία μου να θασανίζω τους έτοιμοθανάτους και δεν θα θριακούμιον έγω στην άναγκη να σας άποκαλύψω το μυστικό μου.

Ξέρετε πολύ καλά ότι, όταν πεθαίνει ένας άνθρωπος, περνάει σαν κινηματογραφική ταινία από το μυαλό του όλη η περασμένη ζωή του. Κι' έγω χαιρόμουν να τον θασανίζω και να τον κοροϊτεύω σ' αυτές τις ιερές στιγμές του. Έσκούω σ' αυτό του και με φωνή σκληρή σαν σφύριγμα φειδισού του έλεγα:

— Είσαι γαμένος, άνθρωπέ μου. Έτοιμάσου να παραδώσης στον αστανά την ψυχή σου. Όλες η άτιμίες που έκανες, όλες η πράξεις της ζωής σου κύτταζε πώς σε κατάντησαν. Η Κόλαση περιμένει να σε δεχθή στην σκοτεινή άγκαλιά της.

Ο έτοιμοθανάτος ταραζόταν από τά λόγια μου και προσπαθούσε να διαμαρτυρηθή, μά ό έπιθανάτιος ρόγχος τον έμπίδριζε να μιλήσει. Έτσι έγω συνέχιζα άνενόχλητη την διασκέδασι μου. Τόν κοροϊεύα για τά δνειρά του, για τους άγώνες του και τις χαρές του. Του έδινα να καταλάθη πώς μάταια ήταν όλ' αυτά κι' ότι τίποτε δεν θα μπορούσε να τον γλυτώσει από το θάνατο.

Ο έτοιμοθανάτος με μία τελευταία προσπάθεια άνασηκλώνταν από το κρεβάτι πειλιδός από την άγωνία του και με διεσταλμένα τρομερά τά μάτια του, Έγω τότε κολλούσα τά χείλη μου στα χείλη του μέχρις ότου έθβαινε η ψυχή του.

Μά ήρθε μία μέρα που θρήκα τον δασκάλο μου. Ο φυματικός νέος που πέθανε το θραύο μου άγκαλιά μου, άφου τράθηξο τά μαρτύρια που σας άνέφερα, είχε την ένθυμια να μου πεί ότι έπρεπε να διαθάσω ένα καρνε που θριακούτιον στις τέπες του. Κι' έγω από περιέργεια τό διάθασα, Άνακάλυψα τότε ότι αυτός ό νέος ήταν ό άζωπος γυμός του άνθρώπου, ό όποιος, έπειδή μ' άγαπούσε τρέλλα, μ' είχε χορίσει άπ' αυτόν με τις ουκοφαντίες του, γιατί δεν ήθελε να σκοτώσει από την ζήλια τον ίδιο του τον πατέρα. Έμαθα άκόμη ότι έξακολούθησα να μ' άγαπάη ό όλη του τη ζωή και με παρακαλούσε να τον συγχωρήσω για το κακό που μου είχε κάνει.

Αυτές η σημειώσεις τάραξαν το λογικό μου. Είδα ότι το μέρος μου για όλους τους άνδρες ήταν άδικο κι' ότι είχα σκοτώσει με τά λόγια μου τον άνθρωπο που τόσο πολύ μ' αγαπούσε. Την ώρα που θα διαθάζετε το γράμμα μου ένώ θα έχω φύγει: μία σφαίρα στην καρδιά μου και θα ταξιδεύω για την Κόλαση.

Α Λ Ι Κ Η Ν Τ Υ Β Ε Ρ

Και πράγματι, την άλλη μέρα η Άλίκη Ντυβέρ έβρέθηκε νεκρή στο μέγαρό της. Κι' ό γιατρός που ήθελε να την έκδικηθώ δεν έβλυάρισε σε κανέναν για το γράμμα της που είχε λάσει. Έτσι όλοι έξακολούθηον να την θεωρούν ως άγία και προστάτιδα των φτωχών.

